

De Folk ere i Trang, vi dømme mildt, de skulle have en Understøttelse. Men hvem skal betale? Opholdskommunen vil komme af med grumme lidt, nemlig een Fjerdedel, hvoraf den endda faar en Trediedel af Staten, derfor kan den give med let Haand. Vore Sogneraad ere beregnende, og det bør de være, som saadan maa vi tage dem og gaa ud fra den Forudsætning, at de ville handle under Indflydelse heraf. Derfor vilde jeg ligesom Ordføreren anse det for rigtigt at ordne Forholdet mellem Forsørgelses- og Opholdskommunen saaledes, at Opholdskommunen faar samme Byrde som Forsørgelseskommunen. Muligvis vil Opholdskommunen da ikke blive slæt saa flot, som det ellers vil blive Tilfældet.

Endelig vil jeg omtale et lille Punkt i Ændringsforslaget til § 12, hvor der efter min Mening er en Mangel. Det bestemmes i § 12, at Kommunalbestyrelsen skal undersøge de indkomne Andragender med Bilag. Derefter burde Kommunalbestyrelsen formentlig først tage Stilling til Spørgsmaalet om, hvorvidt de vedkommende skulle have Underholdsbidrag eller ej, men i Ændringsforslaget springer man dette Trin over og siger, at Kommunalbestyrelsen derefter skal bestemme, hvor meget og hvordan de vedkommende skulle have. Jeg vilde foreslaa der at indskyde en Bestemmelse om, at Kommunalbestyrelsen efter at have undersøgt Forholdet har at afgøre, om de vedkommende skulle have Underholdsbidrag og i saa Fald hvordan og hvor meget.

Jeg skal derefter omtale det Ændringsforslag, som jeg har stillet og stillet alene for min egen Skyld, fordi jeg anser det for sundt og naturligt. Jeg gaar nemlig ud fra, at det endnu den Dag her i Landet anses for Forældrenes Pligt at forsørge deres Børn, og jeg vil meget advare Tinget imod at komme bort fra dette Standpunkt, thi derved vil man i Virkeligheden komme ind paa vilde Veje. Jeg kan derfor ikke slutte mig til Bestemmelsen i § 11, at „Enker og Enkemænd, som dertil skønnes at være trængende, skulle, saafremt de ere berettigede til i Trangstilfælde vedvarende at forsørges her i Landet, have Ret til“ o. s. v., men stiller Forslag om, at der i Stedet for „Ret“ sættes „Adgang“. Muligvis kunde der findes et andet Udtryk, som nærmere falder sammen med den Betragtning, jeg vil gøre gældende. Min Mening er, at de, som ere trængende, vel skulle kunne faa Hjælp, men ikke skulle kunne komme med Loven

i Haanden og sige: Vi have Ret til at kræve Hjælp. Naar man giver Forældrene en saadan Ret, vil utvivlsomt Ansvarsfølelsen overfor Børnene hos mange af dem skrumpes saadan ind, at vi ville fortryde, hvad vi her have gjort. Dette Ændringsforslag stiller jeg som sagt i Grunden kun for min egen Skyld, det anbefaler sig selv hos alle dem, som slutte sig til den Betragtning af dette Forhold, hvorpaa vort Samfund er bygget. Jeg stiller det altsaa kun, for at der her i Tinget skal have lydt een Røst for, at man ikke skal give en Ret til Forældrene, hvorved deres Ansvar svækkes.

Sabroe: Der er i Udvalget af Fler-tallet taget Hensyn til Ønsker, som fra min og mit Partis Side ere fremsatte her i Salen under første Behandling, og naar vi i Udvalget have resigneret og ikke stillet Ændringsforslag, skyldes det det Hovedsynspunkt ved Behandlingen af Lovforslaget, at nu er det Handling og ikke Tale, som det gælder om at yde lige overfor dem, der her skulle have Støtte. Der er talt meget om denne Sag. Der er ikke talt for meget, men ude omkring i Landet venter man, og bitre Skuffelser vilde blive Følgen, hvis dette Lovforslag maatte strande. Vi have resigneret, fordi vi vide, at i denne Sag er der mange Opfattelser af Maaden og Vejene, og det er udelukkende Hensynet til, at denne Sag kan blive baaren fra dette Ting op i det andet Ting med saa stor Tilslutning som muligt, der afholder os fra at stille Ændringsforslag.

I Modsætning til den ærede sidste Taler mené vi, at det er et for ringe Tilskud, der ydes Kommunerne til Løsning af denne Sag. Kommunerne ere i Forvejen, ikke mindst ved Udgifterne til de sociale Formaal, meget stærkt bebyrdede, og Fordelingen er højst ulige. Navnlig maa Bykommunerne i en meget betydelig Grad bære Udgifterne for mange af de gamle og af Børnene fra en Del af de Landkommuner, hvor de paagældende f. Eks. ikke kunne finde Erhverv, eller hvor den Understøttelse, der bliver dem til Del, er saa ringe, at de ikke kunne finde Opholdet derved. De søge saa til Byerne, og derved er Fordelingen bleven højst ulige. Det Krav, der fra vor Side er rejst i denne Sag som i tilsvarende, at Staten med et Beløb af indtil Halvdelen f. Eks., afholder de med denne Lov forbundne Udgifter, er ogsaa baaret frem fra anden Side, f. Eks. fra den kommunale Administrations Side. Det er et Spørgsmaal, der